

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SIBIULUI

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei

Cont nr. 45.10.4.09.2

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,

Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

Cititorii din străinătate se pot abona, adresându-se la ILEXIM Departamentul Export — Import Presă, P.O. Box 136-137 — telex: 11226, București, str. 13 Decembrie nr. 3.

GRÎUL

Popas aniversar

Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului la 10 ani de arhipăstorire

În urmă cu exact 10 ani, acad. Geo Bogza semna în revista „Contemporanul” două vibrante articole, cu deosebire pentru cei ce am deschis ochii în vatra satelor, dacă nu chiar pe brazdă sau undeva la stîină, articole intitulate „Grîul”, în care se sublinia frumusețea ogoarelor noastre, măreția lanurilor ce unduiesc în boarea serii, dar și rosturile adînci pe care obștea cea mare a celor ce au muncit și muncesc ogoarele le-au avut și le au în istoria Patriei noastre.

„Am străbătut de curînd — scria autorul menționat — un lan de grîu și am fost uimit încă odată de cită frumusețe și înțelepciune a firii s-au revărsat asupra mea”, același autor făcînd și următoarea dreaptă afirmație: „Cei pe care nu-i interesează cum este grîul rămîn puțin în afară de istoria și sufletul acestei țări.”

Ne-au venit în minte aceste articole acum cînd grîul se înalță voinicește pe tot cuprinsul Patriei, făurindu-și spicul ce mîine își va revărsa cu dăruire cuprinsul în hambare, acum cînd harnica noastră țărănime, toți cei ce, într-un fel sau altul, muncesc de zor pentru a ne asigura, cu binecuvîntarea Cerului, „pîinea noastră cea de toate zilele.”

Ne-au venit în minte cele două articole cu deosebire în zilele lui aprilie a. c. cînd, în capitala țării, s-a adus, ca niciodată, un adevărat omagiu muncii sfinte „de la țară”, de pe ogoare, un fără precedent omagiu vrednicei noastre țărănime de totdeauna, tuturor celor ce au arat și ară și seamănă, tuturor celor ce plantează și secără, celor ce au păzit și îngrijesc turmele, celor ce apleacă mieii sau vițeii să se facă mari, celor ce mulg și fac brînzeturile și cașcavalurile noastre vestite.

Acesta este unul din aspectele de seamă ale primului „Congres al consiliilor de conducere ale unităților agricole socialiste, al întregii țărănime”, desfășurat între 18—20 aprilie 1977, la care au luat parte peste 11.000 de oameni ai muncii din agricultură, simbolizînd pe cei peste 11.000 de țărani căzuți ca adevărați martiri pentru pămînt și pîine în marea răscoală din 1907, a căror memorie a fost de asemenea omagiată.

Este grăitoare, pe marginea spuselor de mai sus, ampla cuvîntare a Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, care în partea introductivă a spus între altele: „În ciuda atîtor furtuni ale istoriei țărănimea a asigurat permanența neclintită a poporului nostru pe aceste meleaguri, păstrînd totodată comoara limbii și culturii naționale și înaltele virtuți ale spiritului popular... Ori de cîte ori țara a fost în primejdie, țărănimea a pus mîna pe arme și a sărit la luptă fără să pregete, dovedind o înaltă conștiință patriotică, nestînsă dragoste pentru pămîntul strămoșesc.”

De aceea, Congresul ne-a adus aminte de atîtea chipuri luminoase, conducători de țară, savanți, oameni de litere, ierarhi, preoți, profesori, medici, învățători etc., care au răsărit și plămădit ființa în atmosfera satelor noastre, ducînd cu ei în gluga minții dragostea de muncă, de adevăr, de dreptate, de omenie, de cinste, de țară, învățate „de acasă”.

Ne-a adus aminte de marii noștri poeți și scriitori: Alecsandri, Coșbuc, Goga, Rebreanu, Săoveanu, Eminescu, Creangă și atîția alții, care au cîntat sau descris frumusețea sufletească a țărânului român, cîntea și harnicia sa, simțămintele sale nobile, frica sa de păcat, spus în limbajul nostru bisericesc, dar și dragostea de virtute, căldura sufletului său, dragostea de glia străbună etc. „Românii — spunea la vremea sa Eminescu, avînd în vedere o anumită perioadă din istoria poporului român — au fost popor de ciobani. De acolo multe tipuri frumoase, ce se găsesc în părțile unde

(Continuare în pag. 3)

În 11 iunie 1977 se împlinesc 10 ani de cînd actualul nostru Arhipăstor, Înalt Prea Sfințitul Dr. Nicolae Mladin, a fost instalat sărbătorește în scaunul de Arhiepiscop și Mitropolit de la Sibiu, scaun care, de la refacerea Mitropoliei Ardealului, a fost cîstit de Ierarhi vrednici, în frunte cu mitropolitul Andrei Șaguna.

gerea din 4 iunie 1967. Așa se explică faptul că noile orizonturi patriotice și bisericești ivite pe meleagurile plaiurilor noastre străbune, noul ritm de viață din Patria noastră au găsit în persoana Î. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin un sprijinitor activ, o inimă fierbinte, din care au emanat nesfîrșite unde de dragoste de Dumnezeu și de oameni, de dragoste de popor și de țară.

Acest simțămînt al dragostei este, în concepția Î. P. S. Sale, „sufletul vieții noastre, este izvorul entuziasmelor noastre, este rădăcina tuturor virtuților noastre.”

Dragostea de Dumnezeu, de Evanghelia Mîntuitorului nostru Iisus Hristos — din care „primim imboldul de a ne dăruie întreaga noastră ființă pentru slujirea omului, a poporului nostru, slujirea păcii și înfrățirii între popoare” — dragostea de plaiurile străbune, de Patria noastră dragă, România socialistă, sînt elementele de căpătîi care străbat în chip vădit activitatea Înalt Prea Sfinției Sale în cei 10 ani de arhipăstorire.

Ele se vădesc în sutele de predici și cuvîntări ocazionale rostite în catedrala mitropolitană din Sibiu, în fața altarelor a tot atîtea biserici din Arhiepiscopie, în fața altarelor unor biserici din alte Eparhii, la conferințele preoțești la care a participat și a căror tot mai bună desfășurare o urmărește permanent, la Institutul Teologic Universitar din Sibiu cu care stă în strînsă legătură, la Seminarul teologic special de la Curtea de Argeș și în alte părți.

Sînt vădite aceste aspecte în zecile de studii și articole publicate în revista „Mitropolia Ardealului”, în „Telegraful Român”, în „Îndrumătorul bisericesc” care apar la Centrul arhiepiscopesc din Sibiu, sub îndrumarea Î. P. S. Sale, și în alte publicații bisericești din țară și de peste hotare (Zeichen der Zeit, Standpunkt).

Ultimele elaborări cărțurărești ale Î. P. S. Mitropolit Nicolae sînt bogatul și documentatul studiu de peste 60 pagini: „Continuitate și unitate”, apărut în revista „Mitropolia Ardealului”, nr. 1—3 (ianuarie—martie) 1977, și: „100 ani de la Războiul de Independență”, apărut în nr. 4—6/1977 al aceleiași reviste. La acestea se adaugă ciclul „Credința noastră”, cuprinzînd peste 60 articole a căror publicare este spre sfîrșit în Tele-

(Continuare în pag. 3)

Înalt Prea Sfinția Sa Dr. NICOLAE MLADIN, Mitropolitul Ardealului

„A conduce — spunea Înalt Prea Sfinția Sa la solemnitatea recunoașterii ca Mitropolit al Ardealului, miercuri, 7 iunie 1967 — a fi cîrmuitor bisericesc în Duhul lui Hristos, înseamnă a sluji din dragoste lui Hristos și Bisericii Sale, a sluji din dragoste Patriei și omenirii întregi.” Aruncînd o privire peste deceniul care a trecut se poate spune cu deplin temei că zestrea sufletească cu care Înalt Prea Sfinția Sa pleca pe calea arhieriei a fost pusă cu adevărat în slujirea obștei celei mari a preoților și credincioșilor care i s-au încredințat spre arhipăstorire și a Patriei noastre dragi. „Rugăciunea cu munca, credința cu patriotismul”, au fost sădite în copilul de minier de altă dată încă „din familie” — cum mărturisea la ale-

Pe firul tradiției culturale

A apărut primul volum al „Îndrumătorului pastoral” editat de către refăcuta Episcopie ortodoxă de Alba Iulia prin strădania și sub îndrumarea directă a P.S. Episcop Emilian Bîrdaș. Lucrarea marchează după 275 de ani un moment deosebit de important în viața acestui așezământ românesc continuând o glorioasă tradiție culturală, aceasta fiind și o expresie superioară a unor strădanii mai vechi, înmănunchind o variată gamă de preocupări de ordin cultural și spiritual, pentru difuzarea valorilor noastre naționale în rîndul credincioșilor și a vizitatorilor din țară și din străinătate.

Fiind o continuatoare a unor strălucite tradiții spirituale românești, Episcopia ortodoxă română de Alba Iulia prin conducerea ei ne dovedește prin această nouă lucrare „Îndrumătorul pastoral” 1977, înțelegerea profundă a realităților epocii noastre, a menirii sale istorice și culturale.

După partea calendaristică cu îndrumări tipiconale și cuvinte din Sfinții părinți, lucrarea propriu-zisă cuprinde mai multe capitole: I. Cuvinte de învățătură ale ierarhilor din Mitropoliile Ardealului și a Banatului; II. Refacerea Episcopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia; III. Istorie-cultură-religie; IV. În memoriam; V. Locuri pitorești și realizări de pe raza județelor Alba, Mureș și Harghita; IV. Varia.

În fruntea volumului se află cuvîntul adormitului Patriarh Justinian și al P.S. Episcop Emilian Bîrdaș, care prefătează prin pana lor această prestigioasă publicație.

Primul capitol cuprinde un mănunchi de îndrumări și învățături semnate de către Î.P.S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin; Î.P.S. Nicolae, Mitropolitul Banatului; Î.P.S. Arhiepiscop Teofil Herineanu al Clujului; P.S. Visarion, Episcopul Aradului; P.S. Episcop Dr. Vasile Coman; P.S. Episcop-vicar Timotei Lugoianul; P.S. Episcop-vicar Iustinian Maramureșanul; P.S. Gherasim Hunedoreanul ales de curînd de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, arhiereu vicar la Episcopia Aradului.

Al doilea capitol cuprinde studiul Pr. prof. univ. Dr. Grigorie Marcu, referitor la refacerea Episcopiei ortodoxe de Alba Iulia, precum și o prezentare a vieții și activității P.S. Episcop Emilian Bîrdaș semnată de către P.C. pr. Toma Păunescu și prof. I. Berciu, care oglindește cei 35 de ani de slujire a Bisericii și Patriei.

Cel de al treilea și cel mai cuprinzător capitol al publicației prezintă un important număr de articole privitoare la apariția creștinismului pe teritoriul țării noastre, cum ar fi spre exemplu materialele semnate de prof. I. Barnea și prof. Al. Popa, rolul și circulația tipăriturilor românești în cele trei Țări Românești, cu referire specială la tipăriturile de la Bălgrad, publicări de documente inedite, materiale semnate de o seamă de colaboratori cum sînt: prof. E. Hulea, prof. I. Mârza, prof. L. Hațeganu.

În cuprinsul lucrării remarcăm deasemenea prezența unor materiale dedicate marilor aniversări ale anului 1977: Centenarul Războiului de Independență și împlinirea a 70 de ani de la Răscoala țărănească din 1907. În acest sens, menționăm art. semnate de pr. prof. Dr. Mircea Păcurariu, prof. Șerban I., I. I. Șerban, prof. E. Hulea, prof. N. Josan etc. Tot în cadrul acestui capitol sînt prezentate o seamă întreagă de materiale referitoare la monumentele de artă cum sînt: Catedralele din cele trei județe, biserici din lemn din cadrul Eparhiei de arh. istoric Ioana Panait, mănăstirile și schiturile de pe raza Eparhiei prezentate de către protopopi, preoți și stareți. De asemenea sînt prezentate colecțiile cu caracter religios de pe cuprinsul Eparhiei de Alba Iulia, sub semnătura unor colaboratori cum sînt: prof. Gh. Anghel, prof. M. Porumb, prof. C. Tatai Baltă, prof. M. Blăjan, prof. M. Nicula, P.C. pr. Oana Dragosin, P.C. pr. Petru Pleșa și mulți alții.

Capitolul patru cuprinde o galerie de portrete ale unor ilustre personalități din trecut, înalți ierarhi, preoți și credincioși, care au jucat un rol de seamă în activitatea de propășire a vieții spirituale și naționale.

Al cincilea capitol ne înfățișează pe parcursul citorva articole frumusețile naturale de pe întinsul județelor: Alba, Mureș și Harghita, date istorice, realizări și perspective ale județelor care intră în componența Eparhiei de Alba Iulia.

Din ultimul capitol — *Varia* — care încheie sumarul acestei frumoase și valoroase publicații religioase, remarcăm materiale cum sînt: „patrimoniul cultural-național și cultele”, semnat de prof. I. Pleșa și „Ecumenism și promovarea păcii în lume”, de Dr. C. Vasiliu, ilustrative pentru modul în care editorii „Îndrumătorului pastoral” abordează unele probleme actuale.

Și în sfîrșit nu putem omite prezența în paginile cărții a unei excelente selecții de versuri, semnate de nume prestigioase, reprezentanți de frunte ai literaturii noastre cum sînt: Gh. Coșbuc, L. Blaga și I. Alexandru.

Acest bogat conținut, rod al colaboratorilor din toată țara, al primului număr al publicației Episcopiei de Alba Iulia, cu un material ilustrativ deosebit de bogat cca 120 ilustrații, și semnificativ, constituie un bun exemplu de felul cum trebuie să se abordeze nobila misiune de cunoaștere a adevărului istoric și a valorilor culturale și spirituale în rîndurile credincioșilor.

Acest îndrumător pastoral a ajuns la timp în parohii, rod al strădaniilor P.S. Episcop Emilian și al colaboratorilor, care au lucrat cu multă rîvnă și plăcere la editarea prețioasei lucrări în care se oglindește de către Centrul Eparhial, preoți și credincioși, slujirea Bisericii și a Patriei noastre scumpe.

Prof. I. Berciu

Ce este mai frumos și mai fericitor decît să ne simțim împreună ca o singură familie în dragostea lui Iisus Hristos și în dragostea față de poporul nostru.

*

Iisus Hristos, unul și același de-a lungul veacurilor, este mereu viu, izvor de viață nouă și ne ajută ca în marile înnoiri ale epocii noastre să trăim în conformitate cu imperativele acestei epoci.

*

Creștinul crede în bunătatea omului. El crede că omul are un fond bun, că poigbița răutății poate fi spartă, ca să iasă la iveală fondul cel bun. Poigbița răutății însă nu poate fi spartă decît prin bunătate. Precum ghița nu se topește prin ghiță, ci prin căldura Soarelui, așa nici răutatea nu se risipește prin răutate, ci prin căldura bunătății.

*

Viața divină este cu adevărat desăvîrșită, ea nu are nici o lipsă, nici o slăbiciune, nici o imperfecțiune, ea este plenitudine.

*

Creștinismul este religia vieții. El crede în biruința vieții asupra morții, în puterea neistovită a vieții care pășeste biruitoare veac de veac și se revărsa în veșnicie.

*

Credința nu ne leagă numai de sfintele altare, nu ne leagă numai de Hristos, ci și de semenii

noștri, de patria noastră, de întreaga omenire. Din dragostea vie față de Biserică și față de Iisus Hristos se răsfrînge dragostea vie față de poporul român, față de toate popoarele lumii.

*

Noi românii ortodocși n-am ținut numai la Legea și neamul nostru, ci am avut stimă și dragoste și față de alte credințe, de alte popoare. Noi n-am luptat să atragem la credința noastră pe nimeni. Am respectat credința tuturor, dar am pretins ca și noi să fim lăsați în Legea noastră.

*

Dacă știința ne descoperă tainele naturii, legile Universului, credința ne deschide zările spre taina cea mare a lui Dumnezeu, care pe toate le cuprinde și le conduce după legile așezate în toate cele ce există și viază.

*

Înrădăcinați în glia moșilor și strămoșilor noștri, în credința ortodoxă dreptmăritoare, preoții și credincioșii noștri au respectat întotdeauna și respectă și astăzi naționalitățile conlocuitoare și credințele lor religioase.

(† NICOLAE, Mitropolitul Ardealului: Iisus Hristos, viața noastră, p. 80, 179, 181, 184, 331, 347, 379, 449).

Bunătatea (I)

Pericopa evanghelică ce ne redă pilda celor doi datornici (Matei 18, 23—35) exprimă în rezumat două purtări, două atitudini, una plină de bunătate, a celui ce iartă datornicului său o datorie foarte mare, fiindu-i milă de el, căci nu avea cum s-o plătească; a doua, purtarea slujitorului neîndurător și rău față de semenul său, care-i datora o sumă neînsemnată, față de valoarea mare a datoriei iertată lui.

Bunătatea, înțelegerea largă și generoasă a celui dintîi ne umple inima de bucurie și prețuire. Răutatea și asprimea celui de-al doilea ne întristează, ne amărăște sufletește, dezaprobînd-o.

Vom zăbovi puțin asupra bunătății, însușire și virtute aleasă a sufletului omenesc, explicînd necesitatea și importanța ei pentru viața creștină și pentru viața omenească în general.

Izvorul bunătății este însuși Dumnezeu, singurul cu adevărat și în mod deplin bun (Luca 18, 19), adică Binele suprem. Bunătatea este o însușire a ființei atotbune a lui Dumnezeu. Din bunătate Dumnezeu a creat lumea și pe om, pentru a face și alte existențe părtașe la bunătatea Sa. Omul, creat „după chipul lui Dumnezeu”, adică cu alese însușiri sufletești (rațiune, simțire, voie liberă), a primit vrednicia de a se împărtăși conștient și liber de comuniunea fericită a bunătății lui Dumnezeu, prin desăvîrșirea treptată în bine.

Păcatul neascultării de Dumnezeu a însemnat o alterare a bunătății lui Adam, a însușirilor sale bune. În sufletul și viața omului au apărut astfel înclinări păcătoase, rele.

Bunătatea lui Dumnezeu s-a arătat din nou, în chip deplin, prin trimiterea Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos, „pentru ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16) și să se îmbogățească întru dragostea bunătății Sale dumnezeiești, încă din viața aceasta pămîntească. Învățătura, viața și întreaga Sa activitate a însemnat o revărsare a bunătății și dragostei Tatălui ceresc, chemîndu-i pe toți să devină fii preaiubiți ai lui Dumnezeu și frați întreolaltă. Mîntuitorul Hristos ne-a tîlmăcit bunătatea Sa dumnezeiască în multe pilde și învățături, dar mai deplin a rezumat-o în legea iubirii de Dumnezeu și de oameni, care culminează în învățătura despre iubirea vrăjmașilor „Iar eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvîțați pe cei ce vă blestemă pe voi și vă rugați pentru cei ce vă prigonesc pe voi, ca să fiți fii ai Tatălui vostru celui din ceruri; că El face să răsară soarele său și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie și peste cei drepti și cei nedrepti” (Matei 5, 44—45).

Această dumnezeiască învățătură, Mîntuitorul Hristos a întrupat-o deplin în viața și activitatea Sa, în toate binefacerile tîmăduirilor Sale minunate, care s-au revărsat cu împlinire față de toți cei suferinzi sufletește și trupește. Bunătatea Sa dumnezeiască a strălucit în chip desăvîrșit în momentele grele ale Patimilor, ale Răstignirii Sale cînd s-a rugat pentru cei ce-l răstigneau și-l batjocureau prin cuvintele: „Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac” (Luca 23, 34).

Chipul bunătății și al iertării divine îl observăm la toți aleșii lui Dumnezeu. El strălucește cu atît mai mult cu cît mai nejustificată a fost invidia și răutatea celor ce s-au pornit asupra lor. Lumina soarelui ni se arată mai strălucitoare în contrast cu întunericul, iar armonia și liniștea naturii mai deplină după trecerea viforului napraznic al furtunilor.

Ce minunată este viața și luminos este sufletul plin de bunătate al lui Iosif vîndut de frații săi în Egipt din invidie și ură, mai ales atunci cînd îi primește, îi iartă și le ajută în necazul foamei care se abătuse asupra lor!

Cîtă bunătate și lumină iradiază din chipul și sufletul arhidiaconului Ștefan, cînd s-au năpustit asupra lui cei ce-l ucideau cu pietre, iar el rostește transfigurat de bunătate: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta” (F. Ap. 7, 60).

Ce minunat este sufletul plin de bunătate al tatălui, care primește în brațele iubirii și bunătății părintești pe fiul cel pierdut, iertîndu-l pentru greșelile lui datorită întoarcerii și căinței acestuia.

Cîtă apreciere și curată bucurie simțim față de bunătatea Samarineanului milostiv, care se apleacă asupra celui căzut între tîlhari, îl ajută legîndu-i rănilor și-l duce la o casă de oaspeți.

Spre această bunătate ne cheamă Evanghelia și Biserica, spre a o înmulți în suflet și în faptele noastre de fiecare zi. Dar ne cheamă și mintea cea sănătoasă, așa cum rezultă din constatarea și experiența general umană. Și anume, noi constatăm că bunătatea este o însușire și virtute aleasă, care este deosebit de necesară vieții omenesti. Așa cum toate

(Continuare în pag. 4)

Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului...

(Urmare din pag. 1)

graful Român, ciclu ce constituie o adevărată carte de învățătură de credință a Bisericii noastre.

Dragostea de Dumnezeu și dragostea de Patrie se oglindesc apoi în cele trei cărți tipărite ca Arhiepiscop și Mitropolit: „Biserica Ortodoxă Română, una și aceeași în toate timpurile” (Sibiu, 1968, 331 p.), „Studii de Teologie morală” (Sibiu, 1969, 408 p.) și „Iisus Hristos, viața noastră” (Sibiu, 1973, 491 p.), lucrări care îl arată pe Î. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin ca pe un teolog de seamă al Bisericii Ortodoxe Române și al Bisericii Ortodoxe în general. Caracteristica principală a scrisului Înaltei Prea Sfinții Sale este legarea învățăturii Mântuitorului nostru Iisus Hristos de realitățile vieții contemporane, „în neconținută transformare”, „căci Duhul lui Hristos cel veșnic este izvor de creație, de înnoire continuă a vieții, în conformitate cu imperativele vremii noastre” — cum citim în prefața uneia din cele trei lucrări.

Din aceeași dragoste a izvorit sublinierea festivă — cu participarea angajaților de la Centrul arhiepiscopesc Sibiu și Institutul Teologic și, desigur, a studenților teologi — a unor evenimente mai importante din viața Patriei noastre, ca de exemplu: 25 ani de la eliberarea țării de sub dominația fascistă; 2000 ani de atestare documentară a municipiului Alba Iulia; 375 ani de la unirea provinciilor românești sub sceptrul lui Mihai Viteazul; 100 ani de la moartea lui Emanuil Gojdu; 125 ani de la moartea lui Gheorghe Lazăr, și din viața Bisericii noastre, ca spre pildă: 90 ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Române și 50 ani de patriarhat; 400 ani de la tipărirea în grai românesc a Liturghierului și Psaltirii de către diaconul Coresi; 150 ani de la moartea lui Petru Maior; 200 ani de la moartea episcopului Inochentie Micu; 100 ani de la nașterea lui Timotei Popovici; 125 ani de existență a tipografiei eparhiale din Sibiu ș. a.

Tot dragostea de Dumnezeu și Legea Sa cea sfântă, dragostea de Patrie și obștea cea mare a poporului stă la baza lucrării ecumeniste a Arhiepiscopului nostru, lucrare care a crescut în chip minunat, la toate nivelurile, în ultimele decenii, datorită climatului de libertate și egalitate a cultelor din țara noastră, garantat de orînduirea noastră de stat. „Una din marile mele bucurii — spunea cu un anumit prilej Î. P. S. Mitropolit Nicolae — este și aceea că oriunde am fost să sfințesc biserici sau să fac vizitații canonice au fost prezenți și reprezentanții celorlalte culte, care aveau biserici în acele locuri. În felul acesta n-am avut numai o manifestare a credinței noastre ortodoxe române, ci și o manifestare a patriotismului nostru constructiv și a ecumenismului practic, concret, viu, care este prețuit nu numai în țară, ci și peste granițele ei.”

Înalt Prea Sfinția Sa are legături frățești, de dragoste în Hristos-Domnul nostru, cu toți Episcopii celorlalte confesiuni din Transilvania, începînd cu Em. Sa Albert Klein, Episcopul ev.-lut. de la Sibiu, cu Excel. Sa Márton Áron, Episcopul rom.-cat. de la Alba Iulia, Em. Sa Nagy Iuliu, Episcopul reformat de la Cluj-Napoca ș. a. În același spirit, Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a participat la multe consfătuiri interconfesionale din țară și peste hotare, primind la reședința mitropolitană din Sibiu numai în ultimii ani peste 30 delegații bisericesti de pe multe meridiane ale lumii. Așa se explică acordarea Înaltei Prea Sfinții

Sale, de către Institutul Teologic Protestant Unic de grad Universitar din Cluj-Napoca, a titlului academic de Doctor honoris causa, în anul 1969.

Dragostea Arhiepiscopului nostru față de preoți și obștea credincioșilor s-a vădit puternic și în încercările prin care a trecut țara în 1970 și 1975, cînd a cercetat, a mîngîiat, încurajat și ajutat pe cei ce au avut de suferit pe văile Mureșului, Tîrnavelor și Oltului în urma inundațiilor, precum și bisericele afectate de cutremurul din 4 martie a. c.

Atenție cuvenită a acordat Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și problemelor administrative-pastorale și gospodărești. Mărturie stau hirotonirile, misiunile întreprinse la parohii, la Mănăstirea Brâncoveanu, cursurile speciale de scurtă durată organizate la Centrul arhiepiscopesc din Sibiu, reparațiile capitale sau parțiale la numeroase biserici, între care foarte multe monumente istorice, restaurările de picturi și pictura nouă executată în multe biserici, grija față de patrimoniul cultural național, construirea sau repararea a foarte multe case parohiale etc.

Loc special ocupă în această privință ridicarea unei noi construcții cu patru nivele pentru Biblioteca mitropolitană din Sibiu, înzestrată cu cele necesare funcționării cerințelor actuale, bibliotecă pusă la dispoziția studenților teologi, a profesoriilor și preoților, precum și a multor cercetători din țară și de peste hotare; reamenajarea spațiului la tipografia eparhială din Sibiu și înzestrarea ei cu mașini noi de cules, de tipar, de tăiat hîrtie, de fîlțuit, de cusut cu sîrmă ș. a., în care își tipăresc astăzi lucrări și alte Eparhii: Arhiepiscopia Vadului, Feleacului și Clujului, Episcopia Alba Iuliei, Episcopia ev.-lut. din Sibiu, Episcopia reformată din Cluj-Napoca etc., continuarea lucrărilor de la monumentala catedrală din Sf. Gheorghe, care își ridică turnurile zvelte spre cerul albastru al Patriei, ca niște brațe întinse spre Părintele luminilor, drept semn de mulțumire pentru toate binefacerile știute și neștiute revărsate asupra obștei celei mari a poporului nostru.

„Timpul valorează — spunea în ziua de Anul Nou 1976 adormitul întru Domnul patriarh Justinian — atît cît izbutim să realizăm în fiecare ceas și minut care se scurge. Valoarea lucrării noastre sporește și mai mult dacă o închinăm desăvîrșirii noastre spirituale și slujirii aproapelui.”

Înceind această scurtă prezentare, prilejuită de împlinirea a 10 ani de arhiepiscopie, putem spune că tot acest interval de timp a fost folosit în chip exemplar de Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului — ajutat de Sf. Sinod, de Departamentul Cultelor, de colaboratorii apropiați etc., pentru binele preoților și credincioșilor din Arhiepiscopie, pentru formarea lor religios-morală și patriotică, pentru întărirea unității noastre de credință, pentru adîncirea înfrățirii dintre toți fiii țării, pentru întărirea prestigiului Bisericii și Patriei ai cărei fiii sîntem.

De aceea rugăm pe Părintele nostru ceresc să dăruiască și de acum înainte Înaltei Prea Sfinții Mitropolit Nicolae al Ardealului ani mulți, în deplină sănătate și încărcăți de cît mai multe roade spre binele Bisericii străbune și al Patriei noastre dragi, România socialistă.

Intru mulți ani, Înalta Prea Sfinție Părinte !
Telegraful Român

GRÎUL

(Urmare din pag. 1)

ai noștri n-au avut amestec cu nimenea, de acolo cumințenia românului, care ca cioban a avut multă vreme ca să se ocupe cu sine însuși, de acolo limba spornică și plină de figuri, de acolo simțămîntul adînc pentru frumusețile naturii, prietenia lui cu codru, de acolo povești, cîntece, legende, c-un cuvînt de acolo un popor plin de originalitate și de-o feciorească putere.”

Ne-a adus aminte de Miorița, de Toma Alimoș, de Voroneț, de Curtea de Argeș, de proverbe, de orațiile de nuntă, de portul popular, de doinele și colindele noastre și de atîtea alte valori născute în sînul satelor noastre, pe pămîntul românesc, care „ne este scump și sfînt — cum spunea vrednicul de pomenire patriarh Justinian — fiind plămădit în sînge de eroi și mucenici, udat de lacrimile a mii și mii de mame, soții și copii, muncit de veacuri de hărnicia vrednicilor noștri țărani”.

Dar „marele sfat al agricultorilor” ne-a adus aminte în chip special „de ce oameni minunați avem — astăzi — în satele noastre, în țara noas-

tră în general” — cum a spus Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, la încheierea Congresului, de munca lor cu nimic mai prejos decît a altor sectoare ale economiei naționale, de sarcinile de onoare pe care le au în cultivarea cu și mai multă grijă și dragoste a pămîntului, în creșterea a și mai multe animale, ca astfel și contribuția agriculturii să fie cît mai vădită la prosperitatea țării.

Grîul este pîinea noastră cea de toate zilele, este o parte însemnată din tezaurul țării, este un sector de activitate plin de frumusețe, aducător de multe satisfacții.

Grîul este totodată și coliva și colacul pe care le facem cînd ne pomenim morții noștri, pe părinții și frații noștri, pe toți vrednicii noștri înaintași care au pus temelii de nădejde la edificiul grandios pe care îl înălțăm noi astăzi.

Grîul, pentru noi ca fii ai Bisericii, este și prescură din care preotul scoate Sf. Agneț, este Sf. Cuminecătură, care ne adună frățește în fața sfințelor altare ce ne-au luminat și întărit pe cărările noastre bune, este „fața Domnului Hristos”, cum de atîtea ori auzim spunîndu-se.

În vizită la comunitățile ort. române din America

Din încredințarea adormitului în Domnul Patriarh Justinian, Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, însoțit de d-l N. Mihăiță, secretarul Serviciului pentru relațiile externe bisericesti ale Patriarhiei române, a întreprins o călătorie peste Ocean între 12—28 ianuarie 1977. Itinerarul a cuprins orașele Washington, Detroit, Windsor, Hamilton, Montreal și New York.

Găsindu-se la Detroit, Înalțul Ierarh a fost oaspetele Înaltei Prea Sfinții Victorin, conducătorul Arhiepiscopiei misionare ortodoxe române din America, care l-a informat despre activitatea Centrului eparhial, a tipografiei și editurii proprii, despre situația preoților, parohiilor, organelor parohiale etc. De asemenea au fost vizitate familiile mai multor preoți și credincioși. Răspunzînd invitației responsabililor „orei românești” de la postul de radio local, Înalta Prea Sfinția Sa a adresat ascultătorilor din zona Detroitului și Windsorului un cuvînt ocazional, exprimînd bucuria de a putea înfrîni comunitățile ortodoxe române din S.U.A. și Canada, a le transmite binecuvîntările Întîistătorului Bisericii Ortodoxe Române și salutările confrăților din țara de baștină.

Totodată Ierarhul bănățean a făcut un popas la „Vatra românească” de lîngă Detroit, unde a înfrînit pe Î. P. S. Arhiepiscop Valerian și cîțiva din colaboratorii săi cu care s-a întreținut asupra bunelor raporturi dintre toți ortodocșii de origine română din America.

La invitația P. C. părinți Ioan Surducu și Ioan Ivașcu, originari din Banat, Î. P. S. Mitropolit Nicolae a avut posibilitatea să viziteze bisericele unde slujesc, construite și pictate în ultima vreme, precum și familiile lor.

Duminică, 23 ianuarie 1977, Înalta Prea Sfinții Nicolae și Victorin au slujit Sf. Liturghie la Windsor, după care au fost invitați P. Cuv. Arhim. Paulin Popescu și consiliului parohial la o masă comună. Înfrînări asemănătoare cu P. C. părinți Nicolae Ciurea și George Chișcă, secondați de consiliile parohiale și obștile de credincioși, au avut loc la Hamilton și Montreal (23 și 25 ianuarie).

Ultima etapă a călătoriei a fost New York după care, petrecut de Î. P. S. Arhiepiscop Victorin și P. C. pr. Nicolae Bîrsan, Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului a plecat spre țară.

Festivitate consacrată aniversării Îndrumătorului bisericesc

La recomandarea Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, joi, 21 aprilie 1977, în aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu a avut loc o festivitate consacrată împlinirii a 125 ani de apariție neîntreruptă a Îndrumătorului bisericesc, la care au participat: P. S. Episcop-vicar Timotei Lugojanul (Timișoara), aflat în vizită la Institutul Teologic din Sibiu, însoțit de P. C. cons. C. Comșulea, P. C. vicar Tr. Belascu, consilieri și angajați de la Centrul arhiepiscopesc Sibiu, profesori și studenți teologi.

Erau de asemenea de față P. C. prof. onorari S. Vlad și Gh. Șoima.

În cuvîntul de deschidere a programului, P. C. rector Gr. Marcu a caracterizat Îndrumătorul bisericesc drept „o micro-enciclopedie”, o „carte fluviu”, aniversarea sîrbătorită reprezentînd un eveniment cultural, literar și bisericesc.

Corul studenților teologi a interpretat compoziția „Limba noastră”, pe versurile pr. Alex. Meteevici.

În continuare, P. C. prof. M. Păcurariu a susținut o documentată conferință, în care s-a ocupat de istoricul calendarului în limba română pe tot cuprinsul țării și rolul lor în viața credincioșilor români, subliniind apoi faptul că Telegraful Român și Îndrumătorul bisericesc, care apar la Sibiu, sînt cele mai vechi publicații cu apariție neîntreruptă în limba română.

P. C. Sa a prezentat apoi conținutul Îndrumătorului bisericesc pe parcursul celor 125 ani de apariție, conținut care a oglîndit și cultivat ideea de unitate națională, a împărțit cunoștințe multiple necesare ridicării culturale, sociale și economice a românilor etc., iar după 1918 și îndeosebi după 1944 Îndrumătorul bisericesc oferind preoților, cîntăreților bisericesti și credincioșilor „o lectură aleasă și instructivă”, atît pe tărîm bisericesc cît și patriotic.

Corul studenților a interpretat compoziția patriotică „Țară mîndră”.

Un cuvînt ocazional a rostit în încheiere P. S. Episcop-vicar Timotei, care, în numele cititorilor, a mulțumit „pentru acest dar al Centrului arhiepiscopesc Sibiu”, precum și conducerii Institutului Teologic pentru organizarea acestei festivități atît de instructivă pentru studenții teologi și toți participanții.

De aceea cinstim, cu evlavie, pe toți cei ce în arșiță, în ploaie, din zori și pînă-n noapte seamănă grîul și asudă secerîndu-l la bună vreme, pe cei ce pasc turmele pe vreme bună și pe vreme rea și fac ca ele să se înmulțească, pe toți cei ce contribuie ca pîinea să ne fie din belșug.

Cinstim totodată pe cei ce, în fruntea țării fiind, creează condiții ca toți fiii țării să beneficieze din plin de harurile aducătoare de tot mai mult bine ce se revărsă în acești ani pe plaurile Patriei noastre dragi.

R.

„Slujba ta fă-o deplin!“ *)

(II Tim. 4, 5)

În toamna anului 66 al erei noastre creștine, Sf. Ap. Pavel se afla în a doua și greaua sa captivitate romană, în una din închisorile Romei, bineștiindu-se că împărăția romană era necruțătoare cu cei ce se închinau lui Iisus Hristos, iar nu zeilor romani și chiar cezarilor. În toamna aceea a anului 66 după Hristos-Domnul nostru, marele Apostol se adresează ucenicului său iubit Timotei, invitându-l la Roma pentru o ultimă întrevedere.

Intrucât își presimțea sfârșitul, Sf. Ap. Pavel avea conștiința posibilității ca Timotei să nu-l mai găsească în viață. De aceea, scrisoarea pe care o trimite acestuia, a doua către Timotei, se transformă, sub duhul și pana pline de foc ale Apostolului, într-un veritabil îndrumător al vieții creștinești în general și al celei preoțești în special, dar și într-un adevărat testament, în care neobositul Apostol Pavel își revărsa ultimele sale gânduri, ultimele sale îndemnuri, izvorite din grija sa nemărginită pentru lucrul Domnului, pentru soarta Bisericii, care creștea în acei ani văzând cu ochii, întocmai ca voinicul din basmele noastre populare.

Timotei — episcopul vestitei cetăți a Efesului din Asia Mică, Turcia de astăzi, ale cărei urme glorioase se văd încă și astăzi — este îndrumat să păstreze „credința cea sănătoasă“, căci au fost și sînt încă și false credințe, să țină aprins darul preoției pe care l-a primit, să propovăduiască cuvîntul Evangheliei, stăruind asupra lui „cu vreme și fără de vreme“, să țină piept celor de rea credință, mînați „de poftelile lor“ — cum zice Apostolul, dăuînd prestigiuului învățăturii creștine, care pătrundea în lumea de acum două mii de ani.

Ca niște concluzii ale acestor sfaturi se înscriu și următoarele minunate îndemnuri cuprinse în aceeași scrisoare: „Tu însă fii treaz întru toate, fă lucrul evanghelistului, *slujba ta fă-o deplin*“, cuvinte de o permanentă și covârșitoare actualitate.

Știm cu toții că, în orice sector de activitate ne-am afla, în orice domeniu am lucra, numai atunci lăsăm o dîră de lumină în urma noastră, o pildă pozitivă, o amintire plăcută, cîștigînd și prețuirea oamenilor de bine din preajmă-ne, cînd, alături de o ținută demnă, cinstită, corectă, muncind cu dăruire, cu pasiune, cu dragoste, atunci cînd, după cuvîntul Sf. Ap. Pavel, căutăm ca slujba noastră să ne-o facem deplin.

Cuvintele Apostolului însă priveau în special pe slujitorii bisericești: Ierarhi, preoți și diaconi.

Slujire divin-umană, „*lucru mare și înfricoșător*“ — cum spune o rugăciune liturgică, cu responsabilități cutremurătoare, atît în această lume cît și în veșnicie mai ales, misiunea preoțească cere într-adevăr dăruire cît mai deplină, muncă devotată, conștiință trează, corectitudine în cel mai înalt grad posibil, iar despre fratele nostru întru slujire, părintele arhidiacon Iosif Bolog, plecat prea de timpuriu din mijlocul nostru, noi, cei ce am trăit și lucrat zeci de ani în preajmă-i, putem spune cu inima împăcată că așa s-a străduit să viețuiască, *slujba sa făcîndu-și-o deplin*.

Și-a făcut slujba deplin aici, în această monumentală catedrală, în care cu dragoste a servit la mii de Sfinte Liturghii sau Liturghii arhieresti, în cei peste 30 ani de diaconie.

Și-a făcut slujba deplin ca neîntrecut diacon, diaconie slujire însemnînd după cum știm, atunci cînd se documenta în tainele tipicului slujbelor noastre, ale căror rînduiri le cunoștea ca nimeni altul.

Și-a făcut slujba deplin la sutele de sfințiri de biserici, cînd, din ajun pînă a doua zi după masa, nu avea liniște decît cînd știa că întregul program al slujbelor s-a desfășurat la nivelul corespunzător, în care scop nu se cruța nici o fărîmă pe sine.

Și-a făcut slujba deplin în sutele de hrisoave, scrise de mîna sa de adevărat artist, îngropate în picioarele a tot atîtea sute de altare, adevărate documente istorice, semnificative pentru cei ce vor veni după noi.

Și-a făcut slujba deplin ca cel mai îndelungat lucrător la arhiva Centrului nostru arhiepiscopesc, la care ținea ca la un tezaur sfînt moștenit de la înaintași, pe care o cunoștea cum își cunoaște păstorul cel bun oile, și pe care s-a străduit s-o pună în rînduială, s-o aranjeze sistematic, potrivit cerințelor actuale, lucrare la care a depus o muncă imensă, un efort deosebit, pe care însă n-a avut bucuria s-o vadă încheiată.

Și-a făcut slujba deplin atunci cînd căuta să ducă la bun sfîrșit, cu o conștiinciozitate rară,

† Arhidiacon stavr. Iosif Bolog

După șase luni de suferință, inima unui vrednic slujitor bisericesc, cunoscut de un mare număr de preoți și credincioși de pe plaiurile Transilvaniei, a neuitatului arhidiacon stavrofor de la Centrul arhiepiscopesc din Sibiu, Iosif Bolog, a încetat să bată în zenitul zilei de 5 februarie 1977.

Născut în 23 martie 1918 în localitatea Petrilaca din preajma Ludușului de Mureș, într-o familie de țărani cu dragoste de muncă și frică de Dumnezeu,

Arhid. I. Bolog, în mijlocul colegilor săi, la revederea colegială de 25 ani de la absolvirea Institutului teologic (banca întâia, primul din stînga)

urmează liceul la Turda, iar apoi Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

După ce se căsătorește cu tînăra Maria Porumb din Sibiu, este hirotonit diacon, funcție pe care a îndeplinit-o 31 ani încheiați cu rară rîvnă, pricepere și dăruire, slujind sub patru Ierarhi: Mitropolitul Nicolae Bălan, mitropolitul Nicolae Colan,

I. P. S. Mitropolit Iustin Moisescu și I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin. Cu însușirile sale alese a împodobit trei decenii sfintele slujbe din catedrala mitropolitană din Sibiu, precum și din alte sute de biserici din Mitropolia Ardealului și din afara ei, ultima fiind biserica din parohia Barcani, prot. Sf. Gheorghe, la a cărei sfințire a participat în 30 mai 1976.

A prestat totodată funcția de arhivar principal la arhiva Centrului arhiepiscopesc din Sibiu, muncă împlinită de asemenea cu dragoste și aceeași pricepere și dăruire.

Slujba înmormîntării a fost săvîrșită în catedrala mitropolitană din Sibiu, luni, 7 februarie 1977, de către un sobor de preoți și diaconi, avînd în frunte pe I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin al Ardealului. Pe lîngă un mare număr de credincioși, prieteni și cunoscuți, era de față P. S. Episcop Emilian Bîrdaș al Alba Iuliei.

La sfîrșit a vorbit I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a scos în lumină unele aspecte din activitatea adormitului în Domnul arhid. I. Bolog, adresînd totodată cuvinte de mîngîiere îndureratei familii. „Prin trecerea sa pe tărîmul celălalt — a spus între altele I. P. S. Sa — ne simțim totuși una în comunitatea Bisericii, în comuniunea cu Iisus Hristos-Domnul nostru, cu Sfinții, în comuniunea dragostei.“

În numele colegilor de serviciu a vorbit apoi P. C. diac. Gh. Papuc, consilier cultural, iar C. pr. T. Burcuș, ca paroh, a evocat viața adormitului arhid. I. Bolog.

La mormîntul din preajma mausoleului mitrop. A. Șaguna din Rășinari, unde a fost așezat corpul său neînsușit, a vorbit, în numele colegilor de școală, P. Cuv. arhim. V. Jitaru (Ocna Mureș).

Dumnezeu să-l ierte și cu dreptii să-l numere.

Bunătatea (I)

(Urmare din pag. 2)

cresc și rodesc în lumina și căldura soarelui, tot astfel cresc și rodesc năzuințele cele bune ale omului în atmosfera dulce și blîndă a bunătății. Bunătatea este lumina și căldura care apropie sufletele omenești; ea naște încrederea necesară înfrățirii, păcii și iertării dintre oameni. Bunătatea este ploaia binecuvîntată care înviează, veselește și înalță sufletele în bucuria comuniunii frățești. De aceea exclamă psalmistul David cu bucurie: „Iată acum cît este de bine și cît este de frumos a vieții frații împreună“ (Ps. 132, 1), iar înțelepciunea poporului nostru rostește: „De omul bun și de vremea bună nu te sature niciodată“, sau îndemnul: „Ci fii precum se cuvine, bun și blînd cu fiecine.“

Cu adevărat bunătatea este o floare prea aleasă din buchetul virtuților morale care împodobesc omenia românească, care exprimă felul de-a gîndi, de-a simți și de-a fi al sufletului poporului nostru. Bunătatea a înmiresmat cu dulceața parfumului ei ei toate manifestările spirituale ale culturii poporului român, întîlnind-o împreună cu alte fiice ale omeniei și surori ale frumuseților morale, între care amintim: sinceritatea, modestia, generozitatea, ospitalitatea, cumpătarea, întrajutorarea, hărnicia, dreptatea și înțelepciunea. Acestea ies în relief prin darurile lor în proverbe, în basme, în doinele și poeziile populare precum și în scrisul marilor noștri poeți și scriitori. Ele sînt izvoare de bucurie, de succese și de izbînză în lupta cu elementele egoiste, rele, exprimate prin orgoliu și invidie, prin lene și fătărnice. Toate „Cosînzenele“, „feții frumoși“, fetele înțelepte și voinicii, eroi ai tuturor creațiilor populare au înmulțit bucuria vieții pen-

tru toți, mai ales pentru cei necăjiți și suferinzi, prin faptele lor de bine, de întrajutorare și dragoste. Ei au confirmat înțelepciunea proverbelor: „Bine faci, bine găsești“ sau „omul e ca un puț cu apă: cu cît face mai mult bine, cu atît mai mult îi vine“.

Bunătatea, ospitalitatea și generozitatea poporului nostru sînt exprimate și de construcția caselor țărănești cu cerdacuri deschise din Muntenia și Oltenia lui Brîncuși, de sculptura înflorită a porților de lemn maramureșene, de arta și pitorescul portului național, care te imbie, te întîmpină și te primește cu căldura, amabilitatea și delicatețea lor.

Bunătatea românească o întîlnim și în atitudinile de bună conviețuire și de înțelegere și pace ale poporului nostru față de celelalte naționalități conlocuitoare sau vecine.

Bunătatea și omenia românească o întîlnim mai ales astăzi în toate acțiunile de înfrățire, pace și colaborare, inițiate de țara noastră și de conducătorii ei, pentru statornicirea unei vieți mai bune și mai drepte pentru toate popoarele lumii. Sînt fapte și acțiuni apreciate și recunoscute de tot mai mulți oameni de bine din întreaga lume.

Se cuvine să fim conștienți de toate aceste valori morale și umanitare, ca fii buni ai Bisericii străbune și cetățeni vrednici ai României socialiste, să ne bucurăm și să ne înalțe conștiința demnității noastre, dar să ne și îndemne de a îmbogăți conținutul omeniei românești, prin înmulțirea bunătății și ospitalității, a păcii și înfrățirii dintre Biserici și popoare.

Pr. F. Costea

orice lucrare i se încredința, avînd o intuiție practică deosebită și un înalt simț al ordinii.

Pentru toate acestea și, desigur, încă alte multe asemenea fapte a fost distins de autoritatea bisericească cu ranguri onorifice, ajungînd pînă la arhidiacon stavrofor, cea mai înaltă distincție însă rămînînd conștiința sa împăcată — „mor liniștit“, cum îmi spunea adesea — a unei vieți omenești trăite în chip corespunzător, potrivit luminoaselor porunci ale echității.

„Omul strădalnic spre cele bune — spune undeva mitropolitul Andrei Șaguna — golește odihnit paharul morții, fiindcă el și-a împlinit chemarea. Numele lui va rămîne în cinste la toți cîți l-au cunoscut.“

În cinste va rămîne pentru noi toți și numele adormitului în Domnul arhidiaconul stavrofor

Iosif Bolog, pe care noi, colegii săi de muncă, nu-l vom uita și căruia îi vom păstra o frumoasă amintire, rugînd totodată pe bunul Dumnezeu să-i facă parte de bucuria aleșilor Săi.

Gh. P.

* Cuvînt rostit la înmormîntarea arhid. Iosif Bolog, Sibiu, 7 februarie 1977.